

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor publ. en abonn.: E. Brugsmaweg 1, f. 512 2555 SC Den Haag tel: 684541

Secretariaat: Kramsvogellaan 29 2566 CB Den Haag tel: 254273

verschijnt 2x p. maand

27e jaargang nr. 20

n a d r u k v o r b o d e n

17 juni 1983

Goeden avond, vrienden.

Zoals altijd de waarschuwing "wij zijn niet alwetend, wij zijn niet onfeilbaar, dus denk a.u.b. zelf na. Daar mij de keuze toestaat van onderwerp wilde ik eens met u spreken over

D E V R E E M D E W E R E L D N A D E D O O D

=====

Ik weet dat er in de loop der tijden over de werelden van het hiernamaals al veel verteld is. Toch zijn er bepaalde aspecten die men daarbij nogal eens over het hoofd pleegt te zien:

Wanneer je doodgaat blijf je voor je eigen gevoel en in je eigen denken precies zo als je op aarde was. Er is voor jou geen enkel verschil te zien: je voelt het zelfde uiterlijk, dezelfde gedachten en drijfveren spelen een rol.

Alleen wanneer er bepaalde aspecten kort voor of tijdens het sterven zijn opgetreden is er een neiging, bepaalde delen van eigen ervaringen te blijven herhalen.

Toch kan het voor jou een heel vreemde wereld zijn na de dood: iemand die niet wil sterven en toch sterft kan vaak de nieuwe toestand niet aanvaarden. Vaak betekent dit, dat hij de korte uren voor het sterven eindeloos probeert te herbeleven. Dit kan honderden en zelfs duizende malen plaatsvinden, tot er uiteindelijk in zijn concentratie op dit deel van eigen beleven een kleine fout insluip en hij te benaderen is voor anderen.

Een situatie die wij eveneens vaak aantreffen is de mens die niet in staat blijkt na de dood zijn eigen werkelijkheid te aanvaarden zoals deze nu eenmaal is. Vaak heeft men een ander beeld van zichzelf of probeert men een ander beeld van zich te projecteren dan nu opeens kenbaar wordt. soms wenst men bepaalde aspecten van eigen leven en denken krampachtig voor anderen te verbergen, soms wil men alleen maar niet verder leven in een wereld waarin men als geest verder moet bestaan.

In dergelijke gevallen zien wij de mensen veelal rondlopen in wat groezelige sloppen, in namaak steden soms zelfs tuinsteden die ala Potemkin bestaan uit louter vage gevels, terwijl elke poging met anderen contact op te nemen dreigt te ontaarden in voortdurende frustraties.

Het is misschien wel beter u alleen maar te vertellen dat het zo prettig is aan onze kant. Dat is nog waar ook wanneer je eenmaal in het licht terecht komt.

Maar zij die alleen daarop de nadruk leggen vergeten daarbij maar al te vaak dat er in alle geestelijke werelden 1001 dingen kunnen gebeuren die je geheel niet daar verwacht. Laat mij u enkele voorbeelden geven om u altans een beeld te geven van hetgene wat juist de "vreemdheid" van deze werelden uitmaakt.

U hebt een bepaalde visie op hetgeen er gebeurt na uw dood. Het beeld kan van kerkelijke origine zijn, kan b.v. hier zijn opgedaan of elders. U gaat over. Nu blijkt, dat de situatie die ontstaat niet letterlijk en soms zelfs geheel niet strookt met hetgeen u verwacht had.

U reageert dan met een: dit kan niet, dit mag zo niet zijn. Of u voelt zich, erger nog, mogelijk bedrogen. Dan bent u op die ogenblikken niet te benaderen voor iemand die u wil helpen. Al zijn er 100 entiteiten bezig u te bereiken, een contact kan alleen ontstaan op uw eigen voorwaarden.

De voorwaarden die u probeert te stellen sluiten gemeenlijk echter uit dat u zelf eerst erkent wie en wat u feitelijk bent en ook aanvaardt dat een ieder dit alles nu meteen zal weten.

De situatie die kan ontstaan wanneer een cyergegane door aardse zaken overmatig geboeid blijft is hiermede bijna te vergelijken: Laat ons stellen dat u een brief op aarde hebt geschreven en nu meent dat deze in ieder geval verzonden moet worden. Ofwel dat u een boek of iets anders hebt geleend en nu vindt dat dit naar de eigenaar terug moet. Dit kan obsederen, zodat u daarmede bezig blijft met uitsluiting van elke realisatie van uw nieuwe toestand. Zo eenvoudig kan dit dus ontstaan.

Daar u echter nu niet bereid bent te aanvaarden dat u leeft in een geheel andere werelden en onder geheel nieuwe kondities blijft u steeds weer terug gaan naar de omgeving waar die brief of het geleend de voorwerp zich bevindt. U begint a.h.w. te spoken.

Maar niemand ziet u, niemand hoort u. Er ontstaat een zeer groot gevoel van machteloosheid. Mogelijk ontdekt men dan, dat men bepaalde effecten kan veroorzaken: je kunt op muren en deuren kloppen, kraken in meubels, mogelijk een portret omgooien of zelfs een geleend boek uit de kast doen vallen en steeds weer zo op de grond werpen. Maar de mensen begrijpen nog steeds niet, waarom het gaat.

Er kan dan een zo grote hopeloosheid ontstaan dat, zelfs wanneer de brief verzonden wordt, het geleende wordt teruggegeven, u voor uzelf deze scènes een zeer lange tijd blijft herhalen. De kern van dit alles is een zo sterke concentratie op een enkel doel of gebeuren, dat u daardoor voor u zelf een besloten wereldje hebt opgebouwd.

Het is dan soms voor anderen mogelijk u in dit wereldje toch te benaderen. Maar het beeld van een dergelijke wereld doorbreken met de meer werkelijke voorstelling van iets wat geheel anders is blijkt vaak ondoenlijk.

In vele gevallen betekent dit een lange wachttijd die voor het ego niet bepaald aangenaam is en die bovendien, zeker wanneer je op aarde pleegt terug te keren en rond te lopen, bovendien voor anderen nogal eens schrikwekkend kan werken.

Stel dat men u ziet - helderziende waarneming - dan blijkt dat u zich niet geheel van de materie bewust bent. Zeker niet zoals deze nu b.v. gerangschikt is, want meubels worden nogal eens verplaatst.

Maar u loopt n gsteeds in die oude kamer, want zo denkt u er aan. De helderziende ziet u dan op een gegeven ogenblik b.v. half in de tafel zodat alleen uw bovenhelft zichtbaar wordt. U loopt mogelijk door kasten heen of zult door een vleugel heenlopen die er in uw dagen nog niet was om vervolgens op het dressoir, dat staat op de plaats waar u de piano kende, een deuntje te willen spelen.

Het lijkt krankzinnig wanneer je je alle mogelijke konsekwenties van het voorgaande realiseert. Maar een geest leeft nu eenmaal in de wereld die hij of zij zich herinnert wanneer men op aarde terugkeert en niet in de nieuwe.

Zelfs wanneer je meer bewust bent en de nieuwe wereld wetend benadert zie je daartussen nog steeds het oude. Om geheel van een herinneerings-wereldbeeld los te komen vergt vaak nogal wat tijd en brengt voor de geest in kwestie vaak nogal wat moeilijkheden met zich mee.

U wilt mogelijk weten of er nog ergere dingen, nog ergere werelden bestaan. Het ergste wat een mens een mens kan aandoen of zich daarmotrent maar voor kan stellen kan in de geest als een soort werkelijkheid voor u bestaan.

Te weinig wordt beseft dat de geest in feite zijn eigen wereld voor zich opbouwt. Wanneer je droomt van een wereld vol angsten en verschrikkingen dan leef je ook in een dergelijke wereld. Geloof je in draken, zij zijn er meteen. Geloof je in gnomen, feen e.d., je zult dezen in je eigen wereld aantreffen.

Maar geloof je in licht, in God, in vreugde dan leef je ook in een wereld, waarin deze dingen een rol spelen. Want zoals je eigen denken reeds op aarde je beeld van de wereld voor een groot deel bepaalt, zo zul je na de dood alles wat je denkt en droomt als werkelijkheid ontmoeten.

Afhaaldiensten zijn er natuurlijk bij de vleet bij ons. En zij werken meer konstant en beter dan welke afhaaldienst op aarde dan ook. Maar om iemand werkelijk af te halen zul je eerst met zo iemand in contact moeten maken. En dat blijkt lang niet altijd mogelijk.

Daarom zijn er sombere werelden, landschappen vol van moordzuchtige planten die nog verschrikkelijker zijn dan alles wat Rice Burroughs ooit beschreef als bestaande op mars of venus.

Er zijn werelden van absolute verlateheid, een soort woestijnen en zonder einde. Er zijn ijsvlakten waarin je alleen nog ijsbergen tegen kunt komen, verder alleen koude, ellende en geen uitweg.

Maar let wel: dit zijn werelden die mensen na de dood door hun eigen denken en hun eigen angsten voor zich maken. Dit alles zijn geen eigenschappen of landschappen van een werkelijke wereld die je na de dood betreedt.

Ook hemelwerelden bestaan er genoeg. Er zijn er zelfs die meer lijken op een theater dan iets anders. Daarin zittende zich zalig achtenden te staren naar een beetje licht dat zij "god" noemen. Daar zit men dan te midden van zich steeds weer herhalende uitbarstingen van gezang tot men aan verveling dreigt te succomberen en uiteindelijk misschien de moed kan vinden op te staan en naar buiten te gaan - waar dan meer werkelijke kontakten mogelijk worden.

Het waarom van dit alles is gelegen in de structuur van de wereld van de geest. Deze bestaat voor het grootste deel uit energie. Energie zonder deeltjes daarin, een soort krachtveld, een reeks wervelingen zonder meer, een niets dat in het niet zichzelf toch weet te onderscheiden van al het andere.

In deze wereld zijn gedachten werkelijkheden. U bezit een hoeveelheid "levensenergie, hebt in uzelve een potentiaaj dat

gemeenlijk - vooral kort na de overgang - aanmerkelijk anders is dan de kracht rond u. Daardoor bent u in staat al datgene wat u vanuit uzelf uitstraalt en dit als een soort werkelijkheid daarin uit te stralen.

Tussen deze wereld van zuivere kracht en de mensenwereld ligt een wereld van de kleinste deeltjes materie. Deze zijn nog kleiner dan de meeste deeltjes die u kent, wie met deze wereld contact houdt kan daarin zelfs met zijn levensenergie een soort fijnstoffelijke werkelijkheid opbouwen die een eigen en ook voor anderen waarneembare structuur bezit.

Zeker, ook in deze wereld is alles in wezen kracht. Maar door de sterkere concentratie van kracht die in een ego bestaat is de kans groot, dat een deel van die kracht rond u gedomineerd wordt door de kracht en daaraan verbonden voorstelling die in u leeft.

De wereld die zo ontstaat is in feite een spiegeling in een krachtveld van hetgeen er innerlijk in u bestaat of door u innerlijk wordt beleefd.

Juist daarom zijn de werelden na de dood o eigenaardig: het zijn geen konkrete vormen van bestaen zonder meer, maar beelden en zelfs complete werelden, die opgebouwd zijn uit het denken van overgegangene mensen.

Soms denken bepaalde mensen dan ongeveer gelijk. Zij zijn "harmonisch" en kunnen elkanders gedachten grotendeels waarnemen. Het gevolg is, dat er soms zeer eenzijdige, soms ook zeer complexe en omvattende werelden ontstaan.

Er zijn geestelijke werelden die alleen gevuld schijnen te zijn met de meest opvallende uitingen van architectuur, zoals er werelden bestaan waarin alle leven onderdanig lijkt te zijn aan een daar steeds weerklinkende muziek. Zoals er ook werelden zijn waarin je alleen maar gekonfronteerd wordt met parken vol van planten en bloemen van de meest fantastische soorten.

Dit alles bestaat uit de gedachten van overgegangene mensen. Dit alles is alleen een weerspiegeling van de denkbeelden die de ego's in zich dragen.

Er is een oude indische wijsheid die stelt: ik ben zelf het middelpunt van mijn heelal en al wat ik uitzend in dit als kaatst het tot mij terug. Wat m.a.w. betekent: al wat ik zie ben ik zelf. In de geest is dit grotendeels letterlijk waar.

Toch zijn er mogelijkheden om verbindingen te maken op een wijze waardoor al te egocentrisch gerichte werelderkernelingen worden doorbroken en waardoor langzaam maar zeker in de bewoners van een dergelijke wereld ook andere denkbeelden kunnen worden gewekt.

Wij noemen dit als geheel "het leerproces". Een leerproces op zichzelf is natuurlijk geen reeks thema's maken of werken volgens een vast curriculum. Het is eerder het ontmoeten van een kracht die je niet geheel kunt definiëren in je eigen wereld, maar die daarin nog net voor jou aanvaardbaar, nog net "zichtbaar" is.

Wanneer u ooit iemand hebt horen spreken over de "zingende zuilen van zomerland" hebt u een klein beeld gekregen van de wijze waarop dit kan plaats vinden.

In zomerland, zo zal men u vaak vertellen, bestaan soms zuilen van voortdurend veranderende kleuren en een bijna paarlmoeren glans. De bewoners van het zomerland verzamelen zich rond een dergelijke zuil waar zij schijnen te zingen of soms ook te mediteren.

Dat is het beeld dat men geeft. Maar wie een dergelijke "zuil" ziet en zich er mee bezig houdt, neemt in feite contact op met een wezen uit een andere en algemeen als hoger aan te duiden wereld.

Wie zich w. mee bezig houdt, heeft daardoor in zekere mate deel aan de bewustzijnsprocessen van het wezen dat men als zodanig waarneemt of beseft.

Dus het zijn geen werkelijke zuilen. Maar deze wijze van werken omvat wel de enige doenlijke wijze waarop een wezen uit een minder vormen kennende af een contact op kunnen nemen met het zomerlandwereldje.

Het beeld ontstaat, omdat dit de enige wijze is, waarop het contact voor de zomerlandbewoners aanvaardbaar is. De ander zendt in feite reeksen van een soort telepathische impulsen uit. Dit benaderend. Want het proces is mogelijk vergelijkbaar, maar zeker niet gelijk:

Bij u betekent telepathie overdracht van gedachten. In dit geval is hetgeen wordt overgedragen een reeks van gedachten, maar eerder een soort patroon waardoor de ontvanger in eigen denken wordt beïnvloed in een nieuwe richting, zodat men andere gedachtenkombinaties gaat gebruiken dan tot dan toe normaal was.

Hierdoor kun je o.m. je wereld iets anders gaan zien en beleven. In de verandering van je wereld ligt immers de mogelijkheid tot verandering van ervaringen en uitingen. En daarmee is het een proces dat enige bewustwording met zich pleegt te brengen.

De grote krachten die bestaan zijn over het algemeen op aarde wel benoemd en in getallen aangeduid. Toch kun je nooit met zekerheid zeggen hoeveel stralen de zon werkelijk uitzendt. Zo kun je ook niet werkelijk zeggen hoeveel verschillende krachten van hogere waarde er uitgaan van de Ene Kracht, van de alkkracht.

Zij zijn er. Wanneer wij dan toch proberen dergelijke krachten te rubriceren, zo is dit voornamelijk een poging om de zaak te beperken en daardoor voor de mensen en bepaalde overgeganen meer aanvaardbaar te maken.

U kent allen wel de verhalen over de heren van de stralen, over de heren van wijsheid, de verschillende grote krachten en zelfs de meesters en goeroes die steeds weer tot u neerdalen. Toch is de werkelijkheid wel even anders.

De werkelijkheid is dat wij kontakten krijgen met werelden die niet zo gelimiteerd zijn in hun combineren en denken als wijzelf zijn. Hierdoor ontstaat voor ons een invloed en, gebonden als wij zijn aan een beeldend denken in bepaalde geestelijke fasen of, zoals bij de mensen aan een woord denken, zet je de ondergane invloed om in iets wat past bij hetgeen je normalerwijze in je wereld verwacht.

En dan ontstaat de meester of goeroe uit de geest, dan ontstaan opeens de 7 stralen van kleur en kracht. Wat werking betreft is het beeld niet onjuist, want deze bestaat voor u en ons wezenlijk. Maar wij nemen alleen delen op uit een geheel dat niet beperkt kan worden in de werkelijkheid tot b.v. 7 stralen van licht of 3 heren van wijsheid.

Wij beperken omdat wij niet in staat zijn iets wat voor ons oncindig lijkt te omvatten en werkelijk deel te hebben en ons bewust te zijn van het geheel der dingen die rond ons bestaan.

Het wonderlijke van elke communicatie met die "net van kosmische kracht" is wel dat wij hierdoor steeds weer losgerukt worden uit ons eigen toch wat orthodoxe en dogmatische denken en waarden. Let wel: een dogma op zich behoeft niet slecht te zijn. Het wordt eerst tot kwaad wanneer wij het verheffen tot een onveranderlijke waarheid die op geen enkele wijze verder benaderd, overdacht, onderzocht of bekritiseerd mag worden.

Wanneer je denkt in vormen ben je gemeenlijk orthodox en zelfs dogmatisch.

Wat geen vorm heeft is er niet. Maar en bestaat veel meer wat geen vorm heeft dan wat wel een vorm kent.

Die wereld van krachten waarin je voortdurend zoekt naar een venwicht is in feite een wereld waarin een poging wordt gewaagd om je in kontakt te brengen met de kern van het geheel. Noem die kern god of anders.

Hoe die kern functioneert weet niemand. Wanneer er iemand komt die u verteld dat hij u zal zeggen hoe deze kern functioneert en wat zij is dan kunt u er zeker van zijn dat die iemand er heel weinig van af weet.

Op precies dezelfde wijze zou je kunnen zeggen: hier heb ik één draad en dus kan ik u precies zeggen wat voor kostuums enz. hiervan gemaakt zijn en in welke maten. Dit terwijl je niet eens met zekerheid weet hoe de stof er uitziet.

In de werelden na de dood is de voortdurende verschuiving en verandering wel een van de factoren waarmee wij het meeste te maken krijgen. Wij zijn geneigd te gaan zitten wachten tot er iets verandert.

Maar vergeet één ding niet: wanneer deze veranderingen voor ons plaatsvinden worden zij niet alleen van elders veroorzaakt, maar vormen gelijktijdig het product van ons beseffen en onze eigen wil tot veranderen.

Een mens die in een sfeer leeft die hem niet bevalt moet zoeken naar een uitweg. En al zal hij dan 10.000 keren misgrijpen en ontdekken dat de lichtende poort die hij meende te naderen uiteindelijk slechts een dwaallicht is, hij zal moeten blijven zoeken.

Want alleen door deze eigen actie, door dit zoeken, zal het kontakt kunnen ontstaan waardoor hij langzaam maar zeker een werkelijk beseff van het andere verwerft. Dan zal hij opeens beseffen dat die poort er werkelijk voor hem is en eerst dan kan hij deze doorschrijven.

Het jammere is dat ongeveer 4/5 van de bevolking van deze wereld op het ogenblik niet in staat is, vrij te denken. En dan bedoel ik daarmee geen vrijdenkerij in de vorm van een alles verwerpen, ook al zijn er heel wat mensen die dit beschouwen als het enig echte vrije denken.

Voor mij betekent dit eerder een zoeken naar wat mogelijk is en dan ook een steeds weer daarbij terugvallen op de beperkte zekerheden die je nu reeds hebt. Wanneer je uitgaat van een zekerheid die nu voor jou kenbaar bestaat zo bezit je tenminste een basisbeeld dat ook na de dood je dienstig kan zijn.

Vanuit dit basisbeeld bereid zijn, elke variant te beschouwen betekent dan, dat je basisbeeld voortdurend kan veranderen. Maar wanneer het beeld verandert verandert je wereld voor je en verander je ook zelf.

Heel vaak blijkt dat wij sommige veranderingen en bewustwordingen diep in onszelf vrezzen. Het is heel vaak voorgekomen dat iemand meende lichtende werelden gevonden te hebben. Misschien vindt hij zelfs onzichtbare trappen die hem van wereld tot wereld voeren.

Zo iemand klimt en klimt verder en opeens, inplaats van in een hemelwereld te komen - zoals hij verwachtte - staat hij tegenover een monster. Dan denkt hij "ben ik nu in de hel terecht gekomen?"

Die mens is bang voor het opgeven van zoveel van zijn eigen orthodoxie, zijn schijnzekerheden, dat hij juist de nieuwe ontplooiing, het wegvallen vaneen deel van de begrenzingen van zijn eigen persoonlijkheid, niet meer kan aanvaarden. Deze dreiging wordt dan door hemzelf uitgebeeld als de draak, als het monster.

Velen ook gevoelen dat zij achtervolgd worden. In de werelden na de dood komt het nogal eens voor dat voortdurend

iemand het gevoel heeft dat er een aantal vijanden achter hem aankomen. Heel vaak lijkt dit op een angstdroom. Nauwelijks ben je op een rustig pleintje terecht gekomen en besluit je even onder een abrietje te gaan rusten of plotseling opent zich onder je een donkere tunnel en glij je alweer naar beneden, al weet je niet waarheen.

Een zelfde effect dus als je in een nachtmerrie wel leert kennen. Het is ook in feite een soort nachtmerrie. Alleen is het er een waaruit je niet wakker kunt worden anders dan door het besef dat dit een droom, geen werkelijkheid is. Want eerst op het ogenblik dat je de werkelijkheid van je beleven in twijfel gaat trekken kun je openstaan voor andere contacten en tendenzen rond je.

Iemand die openstaat kan geholpen worden. Ook al bestaat een deel van die hulp gemeenlijk ook uit een soort droombeelden. Laat mij u een voorbeeld geven:

Een mens heeft zich in zijn eigen sombeterheid, zelfbeschuldiging of zelfdeceptie ingeprent dat hij moet leven in een sombere wereld van allerhande diepe kloven, desnoods ook nog voorzien van verschroeiende lavameren. - Wat dat betreft heeft Dante Aleghieri enige schuld op zich geladen. Want hij heeft dergelijke beelden zo in de wereld gebracht dat er nu nog mensen zijn die met dergelijke voorstellingen over het hiernamaals plegen rond te lopen. -

Je wilt die wereld ontvluchten, maar voelt dat je bevrijd moet worden. Want er zijn natuurlijk allerhande duivels en demonen die steeds weer proberen je tegen te houden. Toch ga je manmoedig verder en beklimt een smalle rotsweg die naar boven schijn te voeren.

Maar daar zijn alweer de demonen en monsters die je achtervolgen en ook voor je doemen andere verschrikkingen op. De hulp moet dan in termen van dit beeld gegeven worden. Er doemen b.v. opeens een paar kruisridders voor je op of andere figuren die je beschermen, mogelijk door het gebruik van lichtende zwaarden, lichtende kruizen of iets dergelijks.

Dezen nemen je dan in hun midden en brengen je omhoog. Vaak lijkt het mysterieus en avontuurlijk tegelijk, alsof het plan ontworpen en neergeschreven zou zijn door een Rafael Sabatini - indien u die schrijver nog kent.

Wat is de werkelijkheid hier? De wereld probeert men te verlaten. Maar zij is een projectie die jezelf tot stand brengt. Om die wereld werkelijk te kunnen verlaten zou je je projectie moeten veranderen. Maar dat kun je niet omdat je haar te zeer als concreet aanvoelt, te zeer met het beeld verbonden je gevoelt.

Iemand die je helpen wil kan dan niet direkt ingrijpen en je zeggen dat die wereld niet echt bestaat. Hij kan alleen jouw eigen projectie aanvaarden en daarin zichzelf zo te projecteren dat hij je kan zeggen: Ik help je om hieruit te ontkomen.

Want op het ogenblik dat je meent werkelijk met behulp van anderen te kunnen ontvluchten verwerp je ook steeds meer delen van die geprojecteerde wereld die nu voor je gevoel deels achter je ligt. Al besef je misschien niet eens dat delen van die wereld achter je uitgeblust worden.

Op deze wijze kun je als helper toch vaak mensen uit een duisterder wereld omhoog helpen. Omhoog: een term die geestelijk gezien zinloos is. Maar het beeld van trappen opgaan, van stijgende wegen volgen is nu eenmaal een beeld dat bij vele mensen ingeworteld schijnt te zijn.

Voor hen is geestelijk licht "hoger". Het is of zij naar de zon toe willen, menen steeds dichterbij die zon te komen en zo eindelijk voelen alle duister achter zich te laten.

Dan moet je aan een dergelijk beeld gehoor geven, meespelen, zo ontstaan in sommige sferen beelden vaneen ontsnapping die eerder schijnen thuis te behoren in een film van Erol Flyn dan in de een of andere geestelijke beleving.

De mens leeft voor een groot deel, zelfs in de stoffelijke wereld, krachtens zijn denkbeelden en fantasien. Het zijn deze zaken die de inhoud voor hem bepalen van de wereld waarin hij leeft. Het zijn zijn illusies en dromen die de betekenis bepalen van alle gebeuren en zijn vooral het middel waardoor men een beeld van eigen belangrijkheid probeert op te bouwen in een wereld waarin men nu eenmaal moet leven.

Ik heb u reeds gezegd dat iemand die overgaat dit doet als de totale persoonlijkheid die men op het ogenblik van overgaan is.

Al verlies je dan mogelijk enkele herinneringen, je blijft compleet met al je illusies, met je neiging tot selectief waarnemen en je wijze van mogelijk zeer bekrompen of eenzijdig denken.

U kunt daaruit wel afleiden dat scènes als die, welke ik u als voorbeeld beschreven heb, zeer vaak voor zullen komen. Verder valt het ons op dat mensen die b.v. een gewelddadige dood zijn gestorven of de wereld nogal veroordeeld hebben kort voor zij heen gingen dit vervolgingsyndroom in zeer sterke mate plegen te bezitten.

Zij zijn immers in konflikt met hun wereld beeld en vaak ook enigszins met zichzelf, met de ik voorstelling die zij koesterden. Daaruit maken zij dan voor zichzelf die eigenaardige wereld met al die vluchtwegen die denkbaar zijn. Zaken die niet werkelijk bestaan. Want leven in de geest betekent leven als een kracht te midden van een wat andere kracht, een bestaan waarin je bewustzijn de vorm bepaalt van de wereld waarin je meent te leven.

U kent ongetwijfeld ook al die verhalen over ouders die je komen "afhalen" of broers, zusters, geliefden e.d. U zult zich wel afvragen, hoe dit alles te rijmen is met het beeld dat ik u nu heb ontworpen. Ook hier is de verklaring nogal eenvoudig:

Men verwacht vaak een dergelijke hulp van die bepaalde persoon. Het is dus alweer in uzelf aanwezig, een in u levend beeld. Dit beeld kan dan zowel door de entiteit in kwestie als door een andere helper geactiveerd worden.

Maar wanneer je die hulp beleeft is zij voor jou echt, moet zij voor jou werkelijk zo zijn, anders zou er geen hulp mogelijk zijn. Dit is op aarde bekend en voert tot allerhande misvattingen. Menigeen kan zich niet voorstellen dat b.v. zijn ouders, die zozeer bemind werden, in het hiernamaals moeilijkheden kunnen ervaren. Zij moeten dus wel "in het licht leven". Daarom zijn dergelijke figuren voor vele mensen de aangewezen helpers en redders.

Op reddingsseances hoort men dan ook vaak iemand uit de geest - die doorkomt - uitroepen: Ik zie mijn vader of moeder, Oh, hoe mooi, wat ben ik nu gelukkig. Dank U, dank u.

Dat klinkt dan erg mooi en geeft veel voldoening. Maar hebben die geesten dan werkelijk allemaal hun ouders gezien? Dat is nog lang niet zeker. Want die ouders kennen in de geest zeker ook een eigen wereld waarin zij leven. Maar het beeld van die moeder, vader e.d. als een beeld van licht werkt, ook wanneer het niet echt is, toch tijdelijk overheersend t.a.v. het eigen denken en ervaren van de entiteit. Hierdoor veranderde diens wereldbeeld a.h.w. op slag.

Wat u tot de vraag kan bewegen of u dan na de dood uw geliefden niet weer zult zien. Wat u zeker weer zult zien zijn de vormen van uw geliefden, de wijze waarop uzelf dus aan hen denkt. Wat u, in deze en andere vormen, zult ervaren is eerder een kwestie van harmonie

allen waarmede je in je leven enige harmonie hebt gekend. Want deze harmonien zijn verankerd in uw wezen en blijven voor u dus ook bestaan. Werkelijke contacten met ouders, geliefden e.d. zijn dus mogelijk, maar alleen op grond van een harmonie met hen, die in jezelf dient te bestaan.

Een laatste punt t.a.v. deze wonderlijke werelden na de dood: Heel veel mensen zijn een lange tijd bezig met zomerlandbelevingen. Maar ook dan komt er toch een ogenblik dat je je af gaat vragen: wie en wat ben ik eigenlijk?

Wanneer deze vraag in je ontstaat keer je in feite terug naar alle waarden in je die te maken hebben met je bestaan. Wij noemen dit gemeenlijk de reis door alle beleefde inkarnaties. In wezen ligt het iets anders dan men op grond hiervan zou menen:

Het is in feite een in jezelf konkretiseren van vage herinneringen die samenhangen met hetgeen je nu bent, inhouden van de geest die tot op dit ogenblik vaag bleven, maar altijd in je hebben bestaan.

Je gaat dan begrijpen hoe je ik in feite is ontstaan, wat je gebracht heeft tot hetgeen je op aarde deed, maakte tot hetgeen je eerst op aarde en nu ook in de sferen tot nu toe waart.

De vorm die eerst zo belangrijk voor je was is nu niet meer de enige vorm die je als "ik" kunt aanvaarden. Het ego is opeens het product van hetgeen je reeds beleefde en waart en is nu ook voor je eigen besef geen vaste waarde, maar aantastbaar.

Alleen om dit laarste reeds is het erg belangrijk dat je dit in de geest doormaakt. Maar om zover te komen dat je dit mee kunt raken zul je eerst vragen moeten gaan stellen t.a.v. jezelf en je wereld.

Dit betekent dat er heel wat entiteiten zijn, die er heel lang over doen voor zij zover komen, dat vele entiteiten zelfs het denkbeeld van inkarnatie en reinkarnatie met huivering beschouwen of zonder meer proberen af te wijzen.

Dit terugvinden van je eigen ontstaan is niet altijd even aangenaam. Er zijn dan ook entiteiten die, om hieraan te ontkomen, er de voorkeur aan geven hun geestelijke wereld te verlaten voor de stoffelijke en dus reinkarneren, ook wanneer dit verder niet noodzakelijk voor hen zou zijn.

Heeft men echter dit alles volgehouden en geheel doorleefd dan heeft men ook: ik ben een proces. Ik ben niet alleen maar een persoon, een vast wezen. Ik ben een ontwikkelingsproces dat ik wel ik noem, maar al verdwijnt ergens in het onbekende ook voor mij doet punt van oorsprong en is het einddoel mij evenmin bekend, ik besef dat ik mij steeds weer ontwikkel. En in dit mij ontwikkelen ligt voor mij voorlopig de zin van mijn bestaan.

Men zegt wel eens dat degenen die al zijn vroegere levens herbeleefd en aanvaard heeft daardoor in staat is alle vormen en alle werelden van vorm verder achter zich te laten: er is een nieuw begrip van waarde ontstaan. De plaats van een zich ondanks alles steeds weer aan zijn wereld opleggend ego wordt vervangen door een voortdurende harmonie en een schoonheidsgevoel.

Belevingen binnen een onbekend geheel worden nu de waarden die je leven uitmaken. Maar om tot een dergelijke vorm van bestaan te komen moet je eerst alle gevoel van concrete vorm en beperking van je af kunnen zetten.

Omhoog gaan in de wereld is voor een geest: langzaam de eigen vooroordelen en beperkingen vergeten en zo groeien naar een werkelijke wereld die in niets, maar dan ook werkelijk in niets, meer gelijkt op die wonderlijke werelden na de dood waarin de meeste

nensen enige tijd moeten vertoeven.

Het is een wereld waarin vreugde niet meer iets is, wat JIJ ervaart, maar iets waaraan je deel hebt. Schoonheid is niet alleen meer een waarneming of waardering, maar een patroon waarin je zelf functioneert. De schoonheid bestaat dan voor jou uit het zelfzijn te midden van al het andere, zelfs wanneer dit niet meer erkend kan worden in termen als een vorm, maar alleen nog maar een harmonisch aspect voor je betekent.

In dergelijke werelden leven is, geloof mij, een ware vreugde omdat licht, schoonheid, waarheid een zo ontstellend aantal van variaties vertonen dat de afwisseling van vreugden vanuit ons standpunt oneindig moet zijn.

Ook dit is niet de laatste wereld die een ik beleeft, zoveel is wel zeker. Uit deze toestand zullen wij nog verder kunnen gaan naar toestanden die nog veel intenser zijn, maar gelijktijdig nog minder omschrijfbaar zijn.

Mogelijk maakt de wereld van de gevoelens plaats voor een bestaan waarin het innerlijk weten gelieerd is aan het totale weten. Zeker is, dat je je droomwerelden zult moeten verlaten.

Wanneer u ooit overgaat - en te enigerlei tijd zal dit lot u allen wel beschoren zijn, zo neem ik aan - zult u ongetwijfeld in hetzij lichte of duistere werelden gaan vertoeven die u zelf geschapen hebt.

Het weten alleen, dat je het zelf bent die dit alles mede veroorzaakt en in standhoudt betekent reeds een meer vatbaar worden voor bevrijdingen, het eerder aanvaarden van veranderingen.

Het is het openstaan voor veranderingen en bevrijding waardoor zoveel harmonien met zoveel entiteiten zal kunnen worden opgebouwd dat je voortdurende hulp ervaart bij elke poging los te komen uit de bekrompenheid van je eigen wereldbeeld.

Ik weet niet zeker, of ik u hiermede werkelijk iets duidelijk heb gemaakt. Mogelijk reageert u: wanneer het zo is zo zal ik dit later wel bemerken. U hebt dan zelfs geen ongelijk, want die tijd zal ook voor u komen.

Maar wanneer u nu alleen maar kunt onthouden dat al die belevingen en werelden uit uzelf of mede uit uzelf voortkomen dan zult u open kunnen staan voor verandering. Dan zult u ook zeker eerder openstaan voor kontakten met de "geleiders en helpers".

Dan zult u mogelijk reeds kort na uw dood impulsen kunnen en durven ontvangen die u zullen helpen om zuiverder en duidelijker u te realiseren wat u bent en te beseffen, dat dit bepalend kan zijn voor al hetgeen uw wereld in de geest voorlopig voor u zal zijn.

Hebt u commentaar?

x pompelpompel - relatie tussen dromen en die andere wereld
toestanden ....

- Er is een zekere relatie, maar geen volledige. Eendroom wordt veroorzaakt door u in u liggende herinneringen, u beheersende gevoelens, de inhouden van het onderbewustzijn en eerst daarnaast ook door u van buiten bereikende prikkels of impressies.

De droom is gemeenlijk een opeenvolging van fragment realisaties die wel door u in een verband worden geplaatst wanneer u er zich iets van herinnert. Maar u legt dan verbanden die op het ogenblik van de droom zelf niet aanwezig zijn.

In de geest bestaan dergelijke vreemde wisselwerkingen in feite niet. Het zijn geen fragmenten die je beleeft: het beleven is dan een continuïteit die wel verwisseld kan worden voor een andere continuïteit, maar dan is de overgang naar een andere fase een bewuste. In de droom is dit niet het geval.

In de tweede plaats: in de geest is het mogelijk om in je eigen wereld door eigen wil en werken veranderingen tot stand te brengen. In de droom, zelfs wanneer men deze als zodanig mogelijk beseft bent u over het algemeen overgeleverd aan de impulsen van het onderbewustzijn plus eventuele signalen van buitenaf, die het droomprogramma bepalen. Er is dus een verschil.

x Zijn de wezens die je in die droom ontmoet entiteiten of verzinsels van jezelf?

- Daarop is met geen mogelijkheid in kort bestek een volledig antwoord te geven: Wanneer u bepaalde geestelijke ervaringen doormaakt zult u zich dezen immers ook vaak als een droom herinneren. De contacten met personen die u hebt gehad zijn dan altans voor het grootste deel werkelijk. De vorm van de personen en de vorm waarin de contacten plaats vinden zullen echter niet de werkelijkheid geheel kunnen weerspiegelen daar zij zijn aangepast aan uw eigen bewustzijn en worden beïnvloed door uw eigen onbewuste drijfveren en andere factoren.

Het is dus mogelijk, maar niet zeker. Een droom is niet zonder meer en altijd een contact met een geestelijke wereld. In zeer vele gevallen is dromen in feite een afdalen in je eigen innerlijk en een konfrontatie met je eigen konfliktsituaties, je eigen wensleven en je eigen frustraties.

Bij uittredingen is er wel sprake van een werkelijk contact en verschuilen zich achter degenen die u meent waar te nemen ook werkelijke persoonlijkheden. Maar bewuste uittredingen moeten altijd een controle mogelijkheid bezitten. Waar die niet aanwezig is zal voor u het verschil tussen uittreding en droom miniem zijn.

Overigens zult u ook wanneer uz zich een werkelijke uittreding herinnert deze rationaliseren, zodat de kans groot is dat u ook dan zich punten en feiten "herinnert" die niet tot de werkelijkheid behoorden.

Overigens zal een uittreden alleen contactmogelijkheden behelzen met die geestelijke werelden waarvan u zich bewust kunt zijn op grond van uw eigen bewustzijnsinhouden. Verder zal de voorstelling van die wereld altijd gebaseerd zijn op uw eigen inhouden zonder meer, al dan niet aangevuld door voor u te verwerken beïnvloedingen vanuit de persoonlijkheden waarmee u contact hebt gemaakt.

x Kunt u iets zeggen over de ervaringen van geestelijk gehandicapten? Na de dood dan?

- In dit verband niet. Want wanneer je doodgaat ben je alleen nog gehandicapt op welke wijze dan ook, wanneer je aan jezelf ook als zodanig blijft denken. Mentaal gehandicapten, door u verkeerdelijk op aarde als geestelijk gehandicapten aangesproken, denken aan zich zelf als volwaardig voor het grootste deel van de tijd. En wanneer je niet aan jezelf denkt als hoe dan ook beperkt ben je dit ook niet meer. Zodra men in de geest actief wordt is men dus even volwaardig als ieder ander en wordt de mogelijkheid van het ego bepaald door de totale ervaringen en mogelijkheden die dit ego zich hoe en waar dan ook heeft verworven.

Angsten zullen verdwijnen, zo kunt u aannemen. Ofschoon het in dit geval belangrijk is, welke de redenen en oorzaken voor die angsten waren. Maken de angsten deel uit van de geestelijke persoonlijkheid dan blijven zij natuurlijk bestaan. Komen zij alleen voort uit gevoelens van onvermogen in de wereld of b.v. glandulaire afwijkingen dan zullen zij met het wegvallen van het lichaam voor het ik niet meer bestaan tenzij als een ervaring die wel erkenningsmogelijkheden in zich draagt, maar die niet meer eigen reacties beheerst of domineert.

x
-

Onverstaanbaar, "astrale wereld terecht komen."

Daarin komt u ook na de dood niet terecht, al kunt u er wel soms door eigen wil of fout enige tijd vertoeven. De astrale wereld kent n.l. geen eigen leven en vormen. Zij bestaat uit de kleinste delen van de materie.

Daar deze materie zich aan pleegt te passen aan gedachteninvloeden van voldoende sterkte en duur kunt u daarmee schijnvormen en schillen tot standbrengen. Schijnbaar is de astrale wereld dus een soort vormenwereld, maar de vormen hebben geen eigen inhoud. Zodra niemand meer aan deze vormen denkt verdwijnen zij langzaam.

Schijnwezens in deze wereld bezitten geen eigen leven. Zij kunnen wel bepaalde kwaliteiten bezitten, maar die zijn door de denkers in hen vastgelegd. In feite reageren zij dus als robots of kleine komputertjes.

Overigens: degenen die voornamelijk in de astrale werelden ervaart doet dit, omdat hij niet bereid is zijn werkelijk geestelijk bestaan en de geestelijke wereld die feitelijk de zijne is, te aanvaarden. Zelfs dan kun je niet zeggen, dat zo iemand in de astrale wereld leeft, maar moet men volstaan met de opmerking, dat men zich tijdelijk en schil in deze wereld kan opbouwen en daardoor alle schijnvormen kan ervaren die in deze wereld nu eenmaal altijd wel aanwezig zijn zolang er in welke sfeer of wereld dan ook denkende wezens bestaan.

x
- Er wordt beweerd dat het niet goed is wanneer men niet droomt en dat men het dromen dus niet moet tegenhouden ...

Dit stamt uit de psychologie. Daarin stelt men, dat het bewustzijn een tegenwicht moet vinden voor alle - meestal eenzijdige - daadstellingen en ervaringen tijdens de waakbewuste periode.

Men stelt - en niet geheel ten onrechte - dat in de droom een tegenwicht wordt geprojecteerd en innerlijk beleefd, zodat door de droom een zekere mate van rust en evenwichtigheid herwonnen kan worden. Wat niet onjuist is, maar niet geheel zal gelden voor die dromen waarin een verbonden zijn met en beleven in een andere werkelijke wereld een rol speelt.

Zodra er uittreding plaats vindt, uittredingsdromen voorkomen of op een andere wijze dromen mede het gevolg zijn van beïnvloedingen door een andere dan de eigen geest is er geen sprake meer van een zonder meer compensatie vinden in de droom, maar van een proces van verandering in bewustzijn. Wat zich dan vaak manifesteert in een toch enigszins veranderd denkpatroon van de mens en daarmee daadstelling of gedrag. Dit blijft dan ook nog enige tijd na het "ontaken" aanhouden.

x
- Heeft men, wanneer men dit alles goed in zich opneemt, na de dood ook praktisch iets aan deze lezing?

Of men zich deze lezing precies zo zal herinneren als u haar nu ervaart is en blijft ook voor mij een grote vraag. Hebt u echter in uw denken de betrekkelijkheid van elk geestelijk wereldbeeld eenmaal aanvaard dan betekent het, dat dit een deel is van uw persoonlijk bewustzijn dat zeker in de eerste periode na de overgang een grote rol speelt. U zult daar dan ook praktisch veel aan hebben, zeker wanneer u meent in een duistere wereld beland te zijn.

Wat ik met een lezing als deze hoop te bereiken is, dat de mensen die hierover hebben nagedacht, hun eigen beperkingen gaan beseffen, eveneens begrijpen dat zij het merendeel van hun wereldbeeld zelf projecteren. Hierdoor zullen zij voor helpers eerder te benaderen zijn en vooral uit angstwerelden ook veel gemakkelijker kunnen loskomen.

x Wij allen hebben al eens in de geest geleefd, zijn terugge-
komen, reïncarnatie. Waarom wordt zo weinig hiervan herinnerd?

- Wanneer u begint met een gehele nieuwe fase van scholing kunt u gebruik maken van alle vaardigheden die u zich reeds verworven hebt. Zoudt u zich echter te veel bezig blijven houden met hetgeen u eens geleerd hebt dan zoudt u te weinig aandacht hebben voor het nieuwe dat u leren moet en daardoor in uw opleiding falen.

Daarom is er een grens gesteld aan het zich volledig herinneren van het voorgaande. Deze ligt gemeenlijk in het nataal effect, de schok van het geboren worden. De overweldigende en niet zonder pijn en paniek verlopende verandering van lichamelijke bestaans oestand zal de herinneringen naar het onderbewuste verdrijven.

Al worden door de vele stoffelijke impulsen steeds grotere delen van herinnering onderdrukt, toch blijft het merendeel daarvan in u aanwezig en kan onder bepaalde omstandigheden ook weer gewekt worden. De regressietherapie maakt duidelijk hoe dit mogelijk is.

x Voldoende? Dan zult u mij hopelijk vergeven dat ik hiermede ook de laatste vraag uwerzijds heb beantwoord. Wij dwalen steeds verder af van het onderwerp zelf, zoals u zult bemerken.

Daarom acht ik het verstandig u nogmaals de punten te noemen waarom het mij voornamelijk ging: De wonderlijke werelden na de dood zijn uw eigen projecties. Zij ontstaan van u uit. Een voortdurend vanuit uzelf proberen die wereld dan anders te zien betekent, dat die wereld ook werkelijk voor u zal veranderen.

Bereid zijn om alle konkrete wereldbeelden te wijzigen impliceert - zelfs wanneer u slechts traag daarin slaagt - dat u beter toegankelijk wordt voor al degenen uit de geest die proberen u te helpen en u trachten te brengen tot een verdere bewustwording of zelfs maar naar een wereldbeeld waarin u harmonischer kunt bestaan en enige rust zult kunnen vinden.

Wanneer u zich dit voortdurend te binnen wilt brengen zult u daarvan na uw dood ongetwijfeld veel voordelen ervaren. Mag ik U hiermede danken voor de mij verleende aandacht en u allen verder een goede en zo mogelijk ook amuse en zegenrijke avond toewensen?

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

In het tweede deel wordt de zaak wat actueler. Waartegen u naar ik hoop geen bezwaren hebt. Zoudt u die wel hebben dan is dat jammer voor U.

Op het ogenblik leeft u in een periode van allerhande top-bijeenkomsten. Zoals de eeg waar men bezig is met een soort meidans, uitgevoerd door rijpere heren en een rijpere dame in naam van het nationaal egoïsme.

Velen vragen zich af, of een dergelijke bijeenkomst ook iets uit zal halen. Natuurlijk haalt het iets uit, al is dat zelden dat wat u meende er van te mogen verwachten. In feite zijn er drie landen die op het ogenblik er erg op tegen zijn dat het bij de eeg verder gaat zoals het ging.

Geen wonder, want het gaat de gemeenschap alles behalve goed. De vraag is alleen, hoe men verder moet gaan. In feite weet niemand dit en daarom zal er ook wel niet al te veel goeds uit voortkomen deze maal. Behalve een mooie verklaring en extra lasten voor de belastingbetalers dan.

Het is begrijpelijk dat de een geen zin heeft veel te betalen voor de boter die een ander te veel produceert e.d. Maar aan de andere kant kan men daarover als politicus of politica niet al te veel klagen daar de meesten van hen wat dit betreft boter op het hoofd hebben.

Overigens vindt ik politica toch wel een mooi woord. Wanneer ik b.v. iets van de gedachten van Maggie Thatcher zie dan denke ook ik: dit is nu nog eens een echte politi-KA.

En wanneer men bezig is met een top over ontwapening in geneve dan moet ik onwillekeurig denken aan brussel: de straal in geneve is wel veel groter, maar het resultaat blijft hetzelfde.

Trouwens, je moet de heren kunnen verstaan. Degenen die stellen dat zij zo graag zouden willen ontwapenen willen niet echt ontwapenen.

Dat kost te veel en beperkt je macht te zeer. Men zegt te willen ontwapenen omdat de kiezers nu eenmaal graag zouden willen ontwapenen. Maar god hoort hen brommen.

Want een politicus die werkelijk wil ontwapenen vindt het leger tegenover zich. En een politicus zonder leger heeft maar weinig macht. Daarom is het maar een treurige vertoning, waar twee supermachten aanzelend spreken over het beperken van wapens die beide legers voor geen geld of goede woorden zouden willen missen.

Het resultaat moet dus wel een missertje worden, want elke poging om het eigen leger naar de zin te maken moet wel voeren tot het een of andere knelpunt.

En geloof mij dat is een zeer politiek ding. Want knelpunten zijn er wel op de wegen, dat is waar, maar in de politiek komen zij veel meer voor. Wat ook begrijpelijk is: op de wegen zullen degenen die weten welke knelpunten er best aan ook proberen deze n voor zich zoveel mogelijk te mijden. In de politiek zal men in vele gevallen zich juist in de richting van een knelpunt gaan bewegen in de hoop een ander er de schuld van te kunnen geven.

Vooralsin hebben de neiging knelpunten desnoods te scheppen wanneer het mogelijk is daardoor zichzelf te etaleren als onmisbaarder, belangrijker of machtiger dan anderen.

Nu ja, de meeste mensen denken nog steeds, dat het op deze wereld voornamelijk gaat om het bereiken van geluk en welvaart.

gewone mensen streven hier ook gemeenlijk op hun wijze wel naar. Maar wanneer je eenmaal van de macht geproefd hebt gaat het je verder vooral om de macht. Geluk en welvaart, zeker voor anderen, wordt dan al snel ontwaard tot bijkomstigheid.

Er zijn natuurlijk wel landen voor wie dit laatste niet geheel en altijd toetrefte. Nederland b.v. heeft op dit punt altijd een echte oed houding: het kan vriezen, het kan dooien, wij kijken de kat uit de boom. Wat de verklaringen hier ten lande overigens even betrouwbaar maakt als de weersvoorspellingen van de Bilt op langere termijn.

Zó wil Nederland aan de ene kant geen wapens, maar aan de andere kant wil het mee blijven doen met de grote jongens. In dit zal helaas voor de meeste kleine staten een belangrijk punt van overweging uitmaken, zelfs belangrijker dan een moreel besef: men wil mee blijven doen met de groten, is gewoon bang om te zeggen: Wij horen niet in jullie klasse thuis, dus laat ons er geheel buiten.

Men zal zich vaak konformereren aan het een of andere blok, geleid dooreen "supermacht" omdat men vreest dat anders niemand hen meer au serieux zal nemen. Zij hebben gelijk, maar practisch is het ook nu al zo.

Wanneer ik probeer mij bezig te houden met toppen en dergelijke op aarde schijnbaar zeer belangrijke zaken, zo vraag ik mij na korte

tijd af, hoe de dingen in elkaar steken.

Neem nu uw land. Dit heeft weer eens een staatslening gepleegd. Wat niets bijzonders is, want zoals koning, keizer, admiraal zich allen tijdig en frequent plegen terug te trekken, zo bieden staten regelmatig een hoogrentende lening aan.

Nu blijkt dat uw land tegen een zo hoge rente - die u moogt betalen - zoveel kapitaal heeft gekregen, dat daardoor de rente voor hypotheek in uw land behoorlijk daalt. Kunt u dat nog volgen? Ik niet. Of misschien toch.

De hypotheek rente daalt omdat u aan allen die op de staatslening hebben ingeschreven een zo hoge rente betaalt - want de staat leent immers namens u - dat er zoveel geld is gekomen in dit land dat leners hun beleggingsgelden voorlopig toch niet voordeliger en met minder risico kwijt kunnen.

Wonderlijke zaken hebt u toch in uw wereld. Hebt u gehoord over de "monetaire slang"? Hebt u het beest al eens gezien? Net een ratelslang, want aan de ene kant maakt hij lawaai en aan de andere kant is hij giftig voor uw spaargeld.

Maar hoe men daarover dan spreekt. De dollar is wat gestegen. Ook het pond is sterker geworden. De gulden is vaster geworden, maar de belgische franc is wat gedaald en Duitsland heeft om de mark te steunen veel dollars moeten kopen ...

In mij rijst dan het beeld van ministers van financien die elke dag met een tasje waarin hun tekorten zitten naar de bankier lopen om even wat valuta te kopen zoals u naar de kruidenier gaat om een flesje melk en een broodje te kopen. Het enige verschil schijnt te zijn dat u uw aankopen niet uit uw tekorten kunt financieren.

Hoe zou het toch zover gekomen zijn? Hoe komt het dat uw hedendaagse wereld zo verward in elkaar zit? Het is maar een vraag hoor. Ik pretendeer niet dat ik er een antwoord op weet. Ik denk trouwens dat degenen die het alles zo hebben veroorzaakt nu zelf het antwoord daarop niet meer weten. Daarom geven zij u steeds weer antwoorden die onjuist blijken en prognosen die alleen in het tegengestelde ooit waar worden.

Nu ja, u moet maar denken dat elke politieke partij ter wereld wel een partijprogramma heeft waarin men belooft alle problemen op te lossen. Wat zij dan ook soms inderdaad doen. Maar de problemen waarmee men blijft zitten zijn nadien dan wel veel groter.

Ik volsta met de konstatering, dat de wereld op het ogenblik helemaal in de knoop zit. En dat ligt heus niet alleen aan het grote aantal werkelozen. Want degenen die over die werkeloosheid werkelijk klagen liggen zijn gemeenlijk alleen de goedwillende werkelozen zelf, dat moogt u van mij wel aannemen.

Het probleem zoals ik dit zie stamt uit de economie. Men heeft een groeiende economie voorspeld, alles op groei ingesteld en nu, opeens, groeit die verd...de economie niet meer. Je kunt er dan wel wat financiële staatskunstnест tegenaangeven, opvolkskosten en middels belastingverhogingen en verminderde dienstverleningen betaald, maar kennelijk helpt ook dit niet bepaald goed.

Wat weer heel begrijpelijk is: wanneer je tegen de verdrukking in moet blijven groeien moet je sterk zijn. Maar het bedrijfsleven heeft bijna 40 jaren niet meer tegen de verdrukking in moeten proberen om te groeien. In tegendeel, een groot deel daarvan heeft zich steeds meer gedrukt voor alle verantwoordelijkheid omdat de zaak toch wel groeide. En dat houdt in dat op het ogenblik ondernemerschap zoals dit heet alles behalve zeer onaernomend te werk gaat en toch voor alle kopstukken een steeds groter inkomen eist.

Zeker, er zijn nu mensen die langzaam in gaan zien dat je het anders aan moet pakken. Maar dat houdt wel in dat dan alle gevestigde tradities binnen het bedrijf overhoop gegooid moeten worden. En wie doet zo iets graag, nietwaar?

Het is per slot van rekening niet bepaald gezellig wanneer jij, die altijd met een betaalkaart op rekening van het bedrijf hebt kunnen eten, reizen en zelfs vakantie houden opeens alles zelf zou moeten betalen of het laten. En toch zou men dit allereerst moeten doen voor men een kans heeft anderen er van te overtuigen dat zij met iets minder genoeg moeten nemen.

Neem als een voorbeeld eens uw eigen land. Ik kan best begrijpen dat men de buikrien voorlopig wat aan zal moeten halen. Maar vele mensen zullen zich afvragen wat de zin daarvan is, wanneer er telkens weer een aantal ministers of mindere goden op staatskosten een zeer belangrijke politieke reis maken naar het een of andere verre land - hun familie meenemende - om daar na enkele niets betekenende besprekingen enkele dagen op rijkskosten vakantie te houden. Men reist natuurlijk eerste klasse of duurder, belooft het gastland enkele miljoenen in ontwikkelingshulp enz. En het resultaat is, zover de gewone man dit kan beoordelen, nil en nog eens nil.

Die denken: tegen al die hoge kosten krijgen wij dan als loon enkele lieve woorden en dat voor al die ontwikkelingshulp die uiteindelijk uit onze zak moet komen. Waarom zou ik dan iets minder moeten gaan doen? Ergens rijmt er iets niet.

Ik wil toegeven dat dergelijke reizen vanuit een zuiver politiek standpunt noodzakelijk kunnen zijn. Maar aan de andere kant zal men politiek gezien moeilijk kunnen eisen dat anderen zich daarom zullen bekrimpen tenzij men zeer openlijk en duidelijk bereid is zelf een feitelijk voorbeeld van "inleveren" te geven.

Zonder een goed voorbeeld kun je van de gemeenschap moeilijk verwachten, dat zij wel goed zal volgen. Wat dan ook niet gebeurt. De gevolgen daarvan zullen echter voor bevolking en bestuur, voor de gehele gemeenschap dus, veel zwaarder worden dan men ooit gedacht heeft.

Nu ja, volgens sommigen is er enig licht in het vooruitzicht: de peus zal op een bliksembezoek ook even naar Nederland komen. Niet dat dit de meeste Nederlanders ook maar iets kan schelen en het zal u zeker veel kosten, maar dan hebt u in ieder geval weer eens een ware geestelijke voorman in uw midden die bovendien nog staatshoofd en politicus is ook, een man van wie niemand nog weet wat hij in feite nu precies het beste doet.

Nu is het moeilijk om uit te maken wat iemand wel het beste is. Neem b.v. Lubbers. Ik zou werkelijk niet kunnen zeggen waarin die nu het beste is. Het enige wat ik met zekerheid kan zeggen is, dat hij niet het beste geschoren is.

Geen wonder ook: wanneer die man weer eens bepaalde zeer harde en strenge plannen staat te verdedigen dan denkt een oudere onwillekeurig waar heb ik dat al eerder gehoord? Was dat niet voor de tweede wereldoorlog tijdens de grote crisis? Die kan verdedigt zelfs plannen en inzichten die een baard hebben.

Wie zich met al deze aspecten bezig houdt vraagt zich natuurlijk vooral af, waar dat heen moet. Waar het vandaan komt kun je met je klompen wel voelen, nietwaar? Nu, ik kan u daarvan het een en ander vertellen.

Een bekende oude komponist heeft in een van zijn werken al een treurmars gekomponeed die precies past op alles wat nu speelt: het gaat naar de begrafenis van alles wat u nu als zekerheid meent te bezitten.

Inclusief uw zekerheid dat er geen tweede verschrikkelijke atoomoorlog zal komen, dat u redelijk welvarend zult kunnen leven, uw zekerheid dat uw kostje wel gekocht is, inclusief ook uw zekerheid dat u werkelijk allerlei rechten bezit.

Al die zekerheden worden op het ogenblik ten grave gedragen. En vreemd genoeg niet vooral door uw regeringen, maar door uzelf. Moderne mensen maken fouten en zoeken onmiddellijk daarvoor dan een hooggeplaatste zondenbok. Nu mogen er in deze dagen desnoods ook zonde-geiten de woestijn in gestuurd worden hoor. Emancipatie zou zich ook zover uit moeten strekken.

Iedereen is voortdurend bezig duidelijk te maken, dat alles de schuld is van anderen, dat een ander het verkeerd doet. Want hoeveel mensen zijn nog bereid toe te geven, dat zijzelf iets verkeerd hebben gedaan?

DE doorsnee mens weet het dan ook allemaal heel goed: hij kiest voor pvda, cda of wat dan ook, voor konservatief of labour. Waarbij opgemerkt dat ik zelf nooit voor labour zou stemmen onder deze omstandigheden, want alleen maar jehandhaven wordt in deze tijd ook zonder dat al een zware bevalling. Ook labour zelf is voortdurend in labour, maar de geboorte van een nieuw en meer passend denken laat nog steeds op zich wachten.

De mensen kijken naar alle misstanden, maar weten kennelijk geen alternatief te vinden. Er zijn natuurlijk wel andere oplossingen dan nathouden en pappen, maar wees eerlijk: die kosten zoveel inspanningen en offers dat men nooit voldoende mensen bijeen kan krijgen die er achterstaan om werkelijk tegen de wereld te kunnen zeggen: zo voelen wij, zo willen wij, zo doen wij.

Kijk rond U. Overal op de wereld zijn mensen demonstratief bezig hun regeringen duidelijk te maken wat zij niet willen. Men wenst geen verontreiniging van het milieu, geen wapens, raketten, geen dit en geen dat. Maar wat wil men dan wel? Zelf de konsekwenties vaneen vervullen van die eisen dragen niet en verder schijnen zij ook niet precies te weten, wat zij dan wel willen.

Juist omdat de mensen niet weten wat zij werkelijk willen en kunnen wordt het ook steeds moeilijker in eigen omgeving een zondebok te kiezen. Dus zoekt men het verder weg: de schuld ligt bij een amerikaan, een rus, zoek maar uit.

Zelfs de fransen zouden het goed doen. Want die hebben op het ogenblik de meest kapitalistische socialistische regering die je je maar voor kunt stellen.

Kortom, men geeft iemand de schuld en wordt dan op die mens en diens land steeds bozer, al is de werkelijke oorzaak dat men zelf geen keuze weet te maken. Waarop men een beroep doet op een "sterke man" om de ander mores te leren. Een manwijf mag desnoods ook, wanneer het maar een krachtige figuur is. Die moet dan maar uitmaken, wat wij mensen willen.

Waarop men zelf alleen nog behoeft te kiezen of men een voorpoot danwel een achterpoot omhoog zal steken. De mensen mogen in het gelid gaan lopen en na enige tijd komt er een uitbarsting die dan, nagelang de kant waaraan je staat, bevrijding heet of fascisme.

Dan pas roept men opeens: dat hebben wij niet geweten, niet gewild. Wij wilden geen moordkommandos, geheime politie, engelen des doods. Maar ik zeg u, dat de mensen die dit gaan ervaren het in feite zelf gewild hebben. Zij wilden geen keuze maken, geen risico lopen, lieten alles aan anderen over. Dan hebben zij nu ook geen recht om zich te verontschuldigen met een "ik heb het niet geweten, niet gewild."

Men verwondert zich er over, dat de Duitsers eens in koor riepen: wir haben es nichts gewueszt, wir haben es nicht gewollt. Maar jullie zijn allen toch net zo? Wees eens eerlijk? Of sterven er in uw land geen mensen in armoede en eenzaamheid omdat de mensen geen tijd voor hen hebben, want zij moeten immers demonstreren tegen de misstanden in de Soedan, Argentinië of elders?

Dan zegt men ook: dat wist ik niet, dat wilde ik niet, maar ik had geen tijd om het na te gaan. Neen. Jullie hadden al je tijd nodig om ergens tegen te kunnen zijn. Het zou beter zijn wanneer je eindelijk eens vóór iets zoudt zijn en naar je medemensen zoudt kijken.

Eerst wanneer voldoende mensen gaan begrijpen dat je met afkeuren niet veel bereikt, maar dat je veel kunt bereiken wanneer je het werkelijk eens kunt worden over iets wat je wel wilt en kunt doen en daaraan dan ook al je krachten moet wijden, is het mogelijk iets van de hedendaagse problemen op te lossen.

Moet men dit niet, dan komen er zeker steeds meer "sterke mannen" en kunt u rekenen op oorlog, vernietiging. Dan komt er een atoomoorlog, ook al wenst u die niet. Want u stuurt er zelfs steeds meer op aan. U wilt toch allen houden wat u hebt en steeds meer welvaart? Maar hoe kunt u die welvaart die u wenst ooit bereiken wanneer er geen anderen meer zijn om uit te buiten, wanneer je voor alles werkelijk zelf moet zorgen? En wanneer men zich niet meer door u wil laten uitbuiten, dan begint het met politieke acties en de rest komt vanzelf.

Maar ja, men roept om welvaart, ook al zijn de roepers gemeenlijk mensen die nog te bang zijn om zelfs maar een enkele teen in het koude water van de economische werkelijkheid te steken. En degenen die een poging wel durven wagen komener gemeenlijk rillende uit en roepen uit, voor mij verder de dromen, want de werkelijkheid is mij te koud.

Een atoomoorlog is misschien niet eens zo heel kwaad. Het betekent wel veel werk aan onze kant, maar aan de andere kant neemt de overbevolking van de wereld dantenminste iets af. Want als jullie zonder meer zo door kunnen gaan heb je binnen 50 jaren alleen nog maar staanplaatsen over.

Zeker, het kan anders. Maar tot nu toe heeft een ieder alleen nog maar oplossingen die hemzelf weinig of niet schaden en hem gelijkwaardig de kans geven tegen voldoende andere dingen te zijn en zo zijn gelijk te halen. De gehele wereld, economie, defensie en politiek is nu eenmaal niet opgebouwd op zaken waarin je samen kunt werken, maar op conflicten of conflictmogelijkheden. Een ieder heeft kennelijk nog steeds grote behoefte aan een tegenstander, aan iemand die je de schuld kunt geven. Een zondebok, in Genève of in Duitsland voor de eeg.

Oorlog is niets anders dan de uiteindelijke konsekwentie van een voortdurend opgevoerd gevoel van onmacht, waarbij men de vijand al steeds heeft aangewezen als zondebok. Het is de konsekwentie van een steeds weer verdedigd en heilig eigen gelijk tegen alles, zelfs tegen de feiten.

Wie wat wil veranderen moet beginnen toe te geven dat hijzelf tekort schiet en bereid zijn, zelf offers te brengen om in eigen omgeving de zaken beter te doen verlopen. Trek nu maar uw eigen konklusies.

Goeden avond.

(eerste onderwerp vragen bekort,
tweede onderwerp sterk bekort.)

d.d. 17 juni 1983